Влада - Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України

№ 168 (918) ♦ Вівторок, 6 вересня 1994 року ♦ Ціна договірна

По Дерібасівській — з оркестром

на знак поваги до головної вулиці світу, бо на менший титул одесити не згодні

«Дерібасівська — головна вулиця світу» — так назвали одесити одну з численних святкових акцій у дні 200-річчя міста. Не будемо надто строго судити людей, які, бува, щось перебільшують чи прикрашують через єдине — любов до своєї «малої батьківщини». Хіба можна не погодитися з такою ось думкою мера міста Едуарда Гурвіца:

— Я припускаю, що хтось може не знати імені та справ Йосипа Дерібаса. Але хіба знайдете ви десь у світі куточок, де б не відали, що є отака вулиця — Дерібасівська й що вона в Одесі?

А сказав він це тут, на Дерібасівській, 2 вересня у п'ятницю, оголошеній, до речі, неробочим для одеситів днем, під час відкриття пам'ятника тому, чиє ім'я давно вже носить вулиця і хто став одним із засновників і першобудівників, першим градоначальником Одеси. Скульптор Олександр Князик і зобразив віце-адмірала — вже не так військовим, як будівничим: Дерібас тримає в руках не шпагу, а лопату й план забудови міста на березі Чорного моря. Спрямувавши свій погляд туди, де бути новим будинкам, кварталам, вулицям. Туди, власне, де зараз усе це вже є і де вирує нескінченний потік людей, які вийшли з своїх домівок, аби відзначити свято. Одеса заполонила вулиці й площі, парки і сквери. Вона співала й танцювала, їла морозиво й пила каву, радо вітала знайомих і незнайомих.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Офіційний візит Голови КНР Цзян Цземіня в Україну

З 6 по 8 вересня в Україні з офіційним візитом перебуватиме Голова КНР Цзян Цземінь.

Цзян Цземінь народився в серпні 1926 року в місті Янчжоу провінції Цзянсу. 1943 року прилучився до студентського руху, яким керувала підпільна організація Компартії.

В квітні 1946 року вступив до КПК. У 1947 році закінчив електротехнічний факультет Шанхайського політехнічного інституту «Цзяотун». Після визволення Шанхаю обіймав інженерні та партійні посади в цьому місті.

1955 року проходив практику на Московському автомобільному заводі ім. Сталіна. З 1956 року обіймав посади заступника завідувача енергетичного відділу, заступника головного енергетика, директора енергетичного філіалу Чанчуньського першого машинобудівного заводу. В 1962 році — заступник директора Шанхайського науково-дослідного інституту електроапаратури, директор і виконувач обов'язків секретаря парткому Уханьського науково-дослідного інституту теплотехнічних механізмів при Першому міністерстві машинобудування, заступник начальника управління зовнішніх відносин Першого міністерства машинобудування.

З 1980 — заступник голови і, за сумісництвом, начальник секретаріату Держкомітету з імпортно-експортного контролю і Держкомітету у справах зарубіжних інвестицій, член партгрупи керівництва. З 1982 року — перший заступник міністра, заступник секретаря партгрупи керівництва, потім міністр, секретар партгрупи керівництва міністерства електронної промисловості. З 1980 року — мер міста Шанхая, заступник секретаря, згодом — секретар Шанхайського міського комітету КПК. У вересні 1982 року на Всекитайському з'їзді КПК обраний членом ЦК КПК. У листопаді 1987 року на першому пленумі ЦК КПК 13-го скликання обраний членом політбюро ЦК КПК.

У червні 1989 року на четвертому пленумі 13-го скликання став членом постійного комітету політбюро ЦК КПК, Генеральним секретарем ЦК КПК. У листопаді 1989 року на 5-му пленумі ЦК КПК 13-го скликання обраний Головою Військової Ради ЦК КПК. У жовтні 1992 року на першому пленумі ЦК КПК 14-го скликання обраний членом постійного комітету політбюро ЦК, Генеральним секретарем ЦК КПК, Головою Військової Ради ЦК КПК. У червні 1990 року на 3-й сесії Всекитайських зборів Народних представників обраний Головою Центральної Ради КНР, в березні 1993 року на 1-й сесії ВЗНП 8-го скликання — Головою КНР, Головою Центральної Військової Ради КНР.

У ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Під головуванням Голови Верховної Ради України Олександра Мороза 2 вересня відбулося чергове засідання Президії Верховної Ради. Розглянуто питання, що виносяться на пленарні засідання Верховної Ради у вересні цього року. Серед них, зокрема, передбачено внести необхідні зміни і доповнення до Закону про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту, розглянути проект Закону про межу малозабезпеченості, вирішити питання, пов'язані з валютним регулюванням, цінами і ціноутворенням та ряд інших. У порядку контролю пропонується заслухати стан справ в агропромисловому комплексі, виконання постанови Верховної Ради щодо приватизації.

На засіданні обговорено також законопроекти стосовно депутатської недоторканності. Подано на розгляд парламентарів документи щодо надання економічних пільг київському обласному виробничому об'єднанню «Київелектрозв'язок».

Президія ухвалила рішення провести конференцію Асоціації працівників виборчих округів Центральної та Східної Європи в грудні цього року.

Схвалено на перспективу практику співробітництва України з Німецьким фондом міжнародного правового співробітництва. Затверджено кандидатури депутатів для участі у роботі Конгресу ООН з міжнародного права.

Розглянуто інші невідкладні проблеми державного життя.

Продиктовано в номер

Президент України зустрівся з керівниками Криму та Севастополя

Перебуваючи на короткочасному відпочинку в Криму, Президент України Леонід Кучма зустрівся з президентом автономії Юрієм Мешковим, головою кримського парламенту Сергієм Цековим та головою Севастопольської міськради Віктором Семеновим.

Під час бесід з керівниками Криму та Севастополя Леонід Кучма підтвердив свою рішучість відстоювати непорушність, недоторканність кордонів України. Як гарант Конституції нашої держави, Президент забезпечуватиме територіальну цілісність, суверенітет України.

Леонід Кучма ще раз наголосив, що рішення Севастопольської міської Ради про надання місту російського статусу не має юридичної сили. Проблеми розподілу Чорноморського флоту, на яких акцентували увагу керівники Криму, вирішуватимуться шляхом пошуку взаємоприйнятних варіантів.

Обговорювалися також питання економіки Криму. Леонід Кучма підтвердив своє прагнення, про яке він заявив під час передвиборної боротьби, надати ширші повноваження регіонам у сфері економіки і культури. Президент має намір запропонувати Верховній Раді України переглянути деякі законодавчі акти з метою розширення прав регіонів.

Олександр Мороз відбув до Стамбула

5 вересня Голова Верховної Ради України Олександр Мороз як Президент Парламентської асамблеї Чорноморського економічного співробітництва відбув до Стамбула для участі в конференції мерів та губернаторів столиць держав Чорноморського регіону.

Прес-служба Верховної Ради України повідомляє

Акредитація працівників засобів масової інформації на другу сесію Верховної Ради України почалася 5 і триватиме до 12 вересня.

Звертатися за адресою: вулиця Садова, 3, 4-й поверх, телефон: 293-43-82.

Трагедія у вибої

Учора відбулося поховання 24 гірників шахти «Слов'яносербська» виробничого об'єднання «Луганськвугілля», які загинули під час аварії.

Минулої суботи о 12 годині 35 хвилин під час посадки покрівлі у третій східній лаві на глибині 630 метрів на шахті «Слов'яносербська» вибухнув пил. 24 гірники загинули відразу, 15 доставлено в реанімаційне відділення. Переважно — це зовсім молоді люди, трохи за 20, мешканці селища Лозівське.

На місці події працюють урядова комісія на чолі з віце- прем'єром Анатолієм Дюбою та робоча група облвиконкому.

Колективу шахти «Слов'яносербська» виробничого об'єднання «Луганськвугілля»

Висловлюю глибоке співчуття сім'ям і близьким загиблих, шахтарям, які постраждали внаслідок аварії, усьому колективу шахти.

Прошу передати, що держава не залишить сім'ї загиблих і потерпілих шахтарів у їх страшній біді наодинці. Відповідні доручення мною дані урядовій комісії на чолі з віце-прем'єром А.Ф.Дюбою, яка працює на шахті для розслідування причин аварії та надання допомоги.

Президент України
Л. КУЧМА.

Від Кабінету міністрів України

У зв'язку з аварією, яка сталася 3 вересня 1994 року на шахті «Слов'яносербська» виробничого об'єднання «Луганськвугілля» і спричинила людські жертви, Кабінет міністрів України висловлює глибоке співчуття сім'ям загиблих і потерпілим.

Рішенням Уряду для з'ясування причин аварії створено комісію на чолі з віце-прем'єр-міністром України Анатолієм Дюбою. Комісії доручено подати матеріальну та іншу необхідну допомогу сім'ям загиблих шахтарів і потерпілим.

Президента представили

Голові Верховної Ради України Олександру Морозу 2 вересня був представлений новий президент Державної телерадіомовної компанії України Олександр Савенко

Відбулася грунтовна ділова розмова щодо проблем електронних засобів масової інформації.

Йшлося, зокрема, про забезпечення об'єктивності інформаційних телерадіопрограм, посилення ролі радіо і телебачення в консолідації суспільства, піднесення рівня передач до європейських цивілізованих стандартів. Були розглянуті деякі аспекти кадрової і технічної політики, питання фінансування та інші проблеми, пов'язані з підвищенням професіоналізму на телебаченні та радіо. Обговорено також деякі питання законодавства, що стосується електронних засобів масової інформації.

Кордон на замку?

Президент України Леонід Кучма побував на кораблях окремої Севастопольської бригади прикордонних сторожових кораблів Прикордонних Військ України. Він зустрівся з офіцерами, мічманами і матросами, познайомився з умовами служби та побуту моряків-прикордонників.

Особливу зацікавленість Президент України виявив до проблем підвищення ефективності служби по охороні державного кордону, матеріально-технічного забезпечення морського з'єднання та поліпшення соціально-правового захисту військовослужбовців та членів їх сімей.

Щось нове придумати важко...

Нещодавно колектив шахти «Шахтарська-Глибока», що на Донеччині, одностайно обрав почесним гірником свого вугільного підприємства Президента України Леоніда Кучму. Нагадаємо, що той, будучи ще претендентом на найвищу посаду, в ході своєї передвиборної кампанії опускався у вибої цієї шахти.

Нині гірники «Шахтарської-Глибокої» чекають приїзду Л. Кучми на Донбас, щоб вручити Президентові символічну шахтарську каску, світильник та інші атрибути гірничого спорядження.

Юрій ДОЦЕНКО.

По Дерібасівській — з оркестром

(Початок на 1-й стор.).

Професор Торонтського університету з Канади Харві Дік, з яким познайомилися отут, на Дерібасівській, із захопленням споглядаючи оте все, мовив:

— Я немало подорожував, бував у різних країнах і містах, на різних святах, але отаке випало бачити вперше.

З домівок вийшов не тільки мільйон одеситів. Бо ще ж були й гості: глави дипломатичних інституцій з багатьох країн світу, делегації міст-побратимів з далекого зарубіжжя (а їх у Одеси два десятки) та міст-героїв із зарубіжжя ближнього (а вона ж, Одеса, минулої страшної війни удостоїлася такого звання першою), з усіх обласних центрів України, та ще моряки із зарубіжних і вітчизняних військових і цивільних кораблів, та ще немало народних депутатів нашої держави, та ще представники урядових кіл на чолі з Прем'єр-міністром України Віталієм Масолом... За ці дні відбулося стільки цікавих подій, що годі було й мріяти, аби скрізь побувати: хресний хід на честь 200-річчя Одеси і покладання квітів до пам'ятників її знаменитим градоначальникам та забудовникам Рішельє й Воронцову, міжнародний фестиваль акторів кіно «Сузір'я» і відкриття скульптурного ансамблю «Викрадення Європи», концерти майстрів грецької, французької, болгарської, української, російської й інших культур та відкриття нових музеїв і виставок, кількагодинне авіа-парашутне шоу й не менш грандіозне свято на воді, відкриття міжнародного музичного фестивалю імені Давида Ойстраха і «Зірковий бал» на Куликовому полі, марш-парад духових оркестрів й автопробіг ретро-машин «Автоностальгія».

А однією з найголовніших святкових подій стали торжества в морському порту, який теж, зрозуміло, відзначав у ці дні свій 200-літній ювілей і з якого, власне, й почалася Одеса. Саме до свята завершилася генеральна реконструкція морського вокзалу — і мер міста та Прем'єр-міністр України урочисто перерізали стрічку, відкривши тим самим доступ до нього тисячам одеситів та гостей. Без перебільшення, віднині цей вокзал, розширений та оновлений майстрами відомої італійської фірми «Тегола», став одним з найкращих та найзручніших серед морських вокзалів Європи. І ще одна новина: тут, на привокзальному причалі водночас споруджено храм Святого Миколая — покровителя моряків та всіх подорожуючих.

— Колись у порту така церква була, — каже настоятель нинішнього храму отець Павло, — але її зруйнували. Відтепер же всі, хто вирушатиме в далеку путь, зможуть прийти до нас, аби одержати благословення.

На площі перед морським вокзалом, де обладнали гігантську сцену-корабель, відбулося грандіозне театралізоване дійство, в якому відображено всю 200-літню історію міста.

В суботу в Одеському театрі опери і балету відбувся, як пожартував Е.Гурвіц, «скромний захід планетарного масштабу» — присвячена ювілеєві урочиста асамблея. І сам мер, і голова обласної Ради народних депутатів Руслан Боделан, і глава уряду України Віталій Масол, які виступили на зібранні, говорили, проте, не тільки про славну історію міста-ювіляра, а й про ті проблеми, які є зараз, про шляхи їх розв'язання.

Прем'єр-міністр України взяв участь у зібранні працівників машинобудівного комплексу, зустрівся з керівниками й спеціалістами українських пароплавств та портів, обговорив з ними насущні завдання галузей, побував на виставці «Краян»—Ікарус». До речі, отаке поєднання двох відомих фірм — української й угорської — не випадкове. Перша знана у світі своїми високоефективними кранами різних модифікацій, друга — комфортабельними автобусами, а тепер ось вони вирішили поєднати свої зусилля, аби на базі «Краяна», у нас і Україні, випускати угорські машини.

Нехай Президент, Верховна Рада, уряд України, не раз підкреслювалося під час святкових і ділових зустрічей, тільки створять умови для втілення наших задумок у практику, для економічної самостійності підприємств і регіонів — дуже швидко переконаються в результативності розкутої ініціативи людей, що, безумовно, благотворно вплине на ситуацію в нашій країні загалом, на подальший розвиток України... Одеса, святкуючи, дивиться у майбутнє оптимістично, вірить у кращу долю — свою, усієї Української держави.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Роман ШПЕК: «Не навчилися торгувати — вчіться!»

До цього закликав міністр економіки після від'їзду з Києва віце-прем'єра РФ О. Шохіна

— Романе Васильовичу, під час візиту до Києва віце- прем'єра Російської Федерації Олександра Шохіна узгоджували концептуальні підходи до створення транснаціональних компаній. За словами Олександра Шохіна, Україна «відповіла мовчанням на пропозицію Росії» придбати контрольний пакет акцій шести підприємств на нашій території. До яких підприємств виявлено такий жвавий інтерес?

— До підприємств нафто- і газопереробного комплексів. Але наше мовчання не означало відмову розглянути це питання. Я був у Москві і наполягав на тому, щоб створити спільну групу експертів, які остаточно визначили б критерії оцінки вартості майна, враховавши інфляційні клімати обох країн, індексацію основних фондів підприємств, яку передбачено незабаром здійснити в Україні та Російській Федерації.

Зрештою, сьогодні всім зрозуміло, що без створення транснаціональних компаній нам не завантажити наявних потужностей, не активізувати інтеграційних процесів. І в протоколі, підписаному віце-прем'єрами Олександром Шохіним і Валерієм Шмаровим, дано доручення Міністерству паливно-енергетичного комплексу й відповідним відомствам Російської Федерації, з одного боку, а також Мінекономіки, Фонду держмайна, галузевим міністерствам та відомствам України, з другого, підготувати пропозиції щодо створення транснаціональних компаній. Передбачено також, що під час зустрічі Президентів обох країн, очікуваної в жовтні, буде підписано угоду «Про засади створення фінансово-промислових груп». Але до того слід гармонізувати чинні законодавства наших країн. Особисто я — прихильник створення транснаціональних компаній. Тим паче, що, як зазначено в протоколі переговорів, створювати їх збираємося не тільки в паливно-енергетичному комплексі, а і в машинобудуванні, аерокосмічній сфері, суднобудуванні, у царині переробляння сільськогосподарської продукції тощо. Прагнення одне: створити правове поле для діяльності українських та російських суб'єктів господарської діяльності. Вони зацікавлені в тому, щоб зняти якомога більше бар'єрів тарифного регулювання експорту-імпорту сировини, напівфабрикатів, зрештою — одержувати значно вагоміші прибутки, ніж тепер.

— Однією рукою ми забороняємо діяльність Національної акціонерної компанії (НАК) Укрнафтогазпрому, а другою закликаємо створювати транснаціональні компанії. Де логіка?

— Я також не схвалював створення НАК. І ось чому. Якщо бажають об'єднуватися підприємства з переробляння нафти чи газу, то будь-ласка. Але магістральні трубопроводи мають залишатися у державній власності. Я не проти акціонерного товариства, але проти монополіста, котрий імпортує, транспортує, розподіляє, переробляє, продає і навіть береться за обслуговування державного боргу. Це суперечило здоровому глузду, тому рішення про зупинення діяльності НАК я вітаю.

— Україна має певну частку власності на території Західного Сибіру у вигляді основних фондів корпорації «Укрсибнафтогазбуд». Є неабиякий портфель замовлень на спільне розробляння нафтових родовищ у цьому регіоні. Чи означає це, що початок транснаціональним компаніям буде закладено саме тут?

— Не тільки, а повсюди, де є спільні російсько-українські інтереси. В Україні через спад виробництва загальмовано інвестиційні процеси: потерпає, скажімо, будівельний комплекс. Щоби він не загинув, нам треба будувати не лише в Сибіру, а і в Середній Азії, Туреччині, на Близькому Сході...

— Пан Шохін зауважував, що за газ Україна має розраховуватися вчасно. Якщо взяти до уваги, що борг становить за вирахуванням транзитної виручки близько 1 мільярда 350 мільйонів доларів, треба вживати якихось радикальних заходів. Що пропонуєте ви?

— На внутрішньому ринку треба не постачати газ, а продавати. Доки за борги підприємств відповідатиме держава, доти проблеми не розв'язати. Погляньте лишень: Мінпром і Міністерство військово-промислового комплексу і конверсії розраховуються з боргами лінше за інших споживачів, бо платять рублі й долари. А було ж: не платили за газ, електроенергію, транспортні послуги, а коксохіміки — за вугілля, зате експортери за тверду валюту купували навіть непотріб. І це, зважте, за глибокої валютно-фінансової кризи! Усе пояснювалося тим, що держава відповідала за борги перед російськими підприємствами, а українські підприємства — перед своєю державою. Треба, щоб кожний суб'єкт господарської діяльності відповідав за свої борги перед будь-яким кредитором.

— Ще одна репліка Олександра Шохіна на підсумковій прес-конференції стосувалася 16 відсотків української частки в боргах колишнього СРСР, які сплачує сьогодні Російська Федерація. На думку Олександра Шохіна, ця обставина має покласти край непродуктивним переговорам наших країн довкола власності колишнього СРСР за кордоном. А яка ваша думка?

— Покласти край непродуктивним переговорам з цього приводу може лише політичне рішення керівників обох держав.

Але треба, щоб за стіл переговорів сіли експерти. Не розв'язавши цієї проблеми, ми не можемо порушити питання щодо реструктуризації зовнішніх боргів. Цим, як ви знаєте, займається Паризький клуб кредиторів, до якого не входить Російська Федерація. А саме цей клуб розв'язує питання відстрочок, пільг, що їх надають країнам, неспроможним обслуговувати свої зовнішні борги. В липні я мав розмову з головою Паризького клубу кредиторів, в якій висловив наше бажання бачити Російську Федерацію серед членів цієї міжнародної фінансової організації. А що наш сусід має також фінансові зобов'язання перед іншими країнами, Паризький клуб кредиторів міг би розглянути питання про реструктуризацію боргів України. Проте мені зауважили: спочатку треба покласти край непродуктивним переговорам з Російською Федерацією щодо активів колишнього Союзу.

— Романе Васильовичу, ваше міністерство сьогодні узагальнює інформацію від галузевих міністерств щодо підприємств, котрі не підлягатимуть приватизації. Тим часом поширюються чутки, що роздержавлення великих підприємств не відбудеться. З огляду на це хотілося б почути вашу думку з приводу доцільності приватизаційних процесів взагалі...

— Я не прихильник гальмівних процесів у приватизації. Ми маємо через її первинний етап, розподіл майна серед населення прийти до власника, який здатен робити вагомий внесок у вироблення суспільного продукту. Один із шляхів до цього, до речі, — створення транснаціональних компаній, у яких співіснують різні форми власності.

Далі. Сьогодні усім бракує оборотних коштів. А тим часом джерелом їх поповнення у ринкових державах є емісія акцій підприємств і прибуток. І тільки по тому — кредити банківських установ.

Одне слово, приватизаційні процеси зупиняти не так недоречно, як шкідливо. Держава-власник неефективно використовувала природні та сировинні ресурси, що підтверджує наша історія. І, зрештою, приватизація відбувається не задля приватизації, а задля підвищення продуктивності суспільного виробництва.

— Як ви ставитеся до того, що, маючи Закон «Про банкрутство», ми не маємо банкрутів?

— Болісно. Закон практично діє лише у сфері структур недержавної власності. Звісно, якщо збанкрутує об'єднання імені Малишева, то від того втіхи мало, бо хтось має піклуватися про 40 тисяч чоловік, яких залучили до конверсійних процесів. Але коли торгівля завинила переробним підприємствам молочної промисловості 1,6 трильйона карбованців, м'ясної промисловості — 2 трильйони, а ті в свою чергу завинили заготівельним організаціям, а вони — колгоспам і радгоспам, механізм банкрутства має діяти як годинник. Наші торговельні полиці вгинаються від «снікерсів» та «амаретто». Я не від цього, бо вони примушують вітчизняних товаровиробників покращувати якість своєї продукції, але не заперечую тільки в тому разі, якщо виручку наших потенційних банкрутів не використовують як такий собі безпроцентний кредит для закупівлі високоліквідного імпорту.

Як міністрові, мені прикро, коли товаровиробник не одержує зарплати, а його керівник, навіть коли він продав свій товар, волає: «Дайте кредити, бо нічим розрахуватися». Ще раз продав свою продукцію і знову просить кредити. Якщо з ним не розрахувалися партнери, то чому він не порушує клопотання про визнання боржника банкрутом?! Адже чинне законодавство дозволяє! Це, до речі, ще один аргумент, чому я прихильник приватизації: приватник боржників не подарує.

— Усіх цікавить реформа заробітної плати.

— Справді, її рівень сьогодні різко знизився через падіння обсягів виробництва, продуктивності праці, зростання собівартості за рахунок цін на енергоносії. Проте частку заробітної плати слід підвищувати лише через збільшення обсягів виробництва. Працювати і на цьому заробляти — іншого виходу немає. Реалізовуючи свою продукцію на внутрішньому й зовнішньому ринках. Не навчилися торгувати, вчіться тепер. Тільки у такий спосіб ми здолаємо платіжну кризу, сплатимо вчасно зарплату, повернемо в Україну власні прибутки від реалізації продукції.

— Кажуть, що Україна й досі не має остаточної програми виходу з кризового стану...

— Нині уряд обговорює її остаточну редакцію. В її основі, я в цьому переконаний, лежатиме курс на підвищення продуктивності суспільного виробництва з метою піднести життєвий рівень населення. Нас, безумовно, чекає нелегке життя найближчим часом, бо не можна не зважати на такі вразливі чинники, як внутрішні й зовнішні борги. Але нехай не так швидко, як того хотілося б, але реальна заробітна плата зростатиме. На це сьогодні спрямована політика уряду.

Сергій ВЛАД.

АГРОКОМПЛЕКС:

чи можна обійтися без кредитів

Україна могла б годувати половину Європи — це відомо всім. Та для швидкого піднесення наше сільське господарство потребує докорінної реконструкції, обладнання сучасною технікою, для купівлі якої у більшості фермерів та колгоспів просто немає грошей. Нещодавно ухвалено рішення про нову кредитну емісію, спрямовану на розвиток агрокомплексу, яка буде використана для закупівлі сільгосптехніки та оплати постачання сільгосппродукції. Втім, як уже показав наш сумний досвід, кредитні емісії, навіть цільові, врештірешт обертаються знеціненням карбованця і не дають при цьому якихось відчутних позитивних наслідків. Але ж регулярні кредитні емісії під закупівлю сільгосптехніки — не єдино можливий шлях технічного переоснащення нашого агрокомплексу.

Серйозною альтернативою такому шляху, яка притому не призводить до знецінення національної валюти, а отже, не б'є по кишені кожного з нас, може стати лізинг-оренда.

У розвинутих країнах лізинг — дуже популярна форма відносин покупець-продавець. Сьогодні, наприклад, Німеччина реалізує широку програму лізингу вантажного автотранспорту, Франція — переробного обладнання. У США питома частка лізингу в обороті на сьогодні становить близько 35 відсотків, а в період спаду економіки у 1962—1967 рр. вона сягала 65 відсотків. Лізинг, по суті, — це купівля устаткування у розстрочку або оренда з правом викупу, що має кілька особливостей, які максимально захищають права як покупця, так і лізингової компанії.

Для покупця лізинг вигідний тим, що отримане за такою угодою обладнання після дотримання всіх умов угоди безумовно стає його власністю. Суми, що вносить покупець за час дії лізингової угоди, рівнозначні виплатам при купівлі товару в кредит, усі витрати за лізингом (як у разі звичайної купівлі та наступної експлуатації) відносяться на рахунок витрат на виробництво покупця. В умовах угоди можуть бути застережені гарантії на обладнання, що купується, та обслуговування з боку лізингової компанії. Так само як при оренді чи купівлі в кредит покупець починає користуватися устаткуванням відразу ж після укладення угоди про лізинг, причому ця угода не може бути розірвана чи переглянута без згоди покупця (крім випадків невиконання ним умов угоди).

Тому сьогодні лізинг може стати потужним важелем економічного піднесення однієї з найважливіших галузей нашої економіки — сільського господарства. Фермерам, колгоспам, акціонерним господарствам (якими сьогодні на Україні стали вже більше 17 відсотків колишніх колгоспів) не вистачає коштів на повну оплату для придбання нового обладнання. Оренда засобів виробництва частково розв'язує цю проблему, однак де знайти орендодавця нової сучасної сільгосптехніки, і, зрештою, орендоване — не своє! Лізингові програми, одна з яких розроблена Фондом фінансової підтримки та розвитку підприємництва спільно з промислово-страхувальною компанією «ДДМ», можуть значно прискорити модернізацію нашого сільського господарства. Зокрема програма дає змогу придбати міні-трактори з широким набором підвісок, причепів, начіпних агрегатів, комбікормові міні-заводи різної спрямованості, вантажний автотранспорт, міні-теплиці й т. ін.

Неабияку роль у здійсненні лізинг-оренди сільгоспустаткування, що дорого коштує та потребує оперативного обслуговування, повинні відіграти страхові компанії. За словами генерального директора промислово-страхової компанії «ДДМ» Віталія Семишана, у процесі підготовки програми агролізингу ця компанія провела розробки найрізноманітніших варіантів страховок лізинг-оренди, залежно від типу та вартості обладнання, умов його експлуатації, які, звичайно, передусім враховують потреби та можливості лізинг-орендаря — фермера.

Загальне зубожіння як окремих покупців, так і цілих господарств та підприємств, криза неплатежів гальмують переоснащення усіх галузей нашої економіки. З другого боку, та сама криза неплатежів призвела до накопичення незапитаної дорогої сучасної техніки, устаткування на складах багатьох підприємств-виробників. Лізинг-оренда здатна стати одним з ефективних засобів, що дасть можливість поступово піднімати й відновлювати виробництво та підштовхнути процес становлення нашої економіки.

Марина МАЛІКОВА.

А ДЕРЖКОМЗЕМУ — БУТИ!

Точка зору

Дивно, як може Всеукраїнська рада колективних сільськогосподарських підприємств ставити питання про ліквідацію Держкомзему, не нею створеного? Це ж протест земельній реформі, повернення до старого режиму управління землею, небажання віддати землю й мати конкурентів.

Зрозуміло, чому таке протистояння чинять керівники-аграрники. Втрачають владу на розпорядження землею.

Скільки зусиль довелося докласти місцевим Радам, службі Держкомзему, щоб дати землю громадянам і створити земельний запас для фермерства. І то половину цього запасу становлять землі нижче від середнього показника родючості по господарству, або й взагалі непридатні для вирощування сільськогосподарської продукції.

А яку допомогу селянам і фермерам подають господарства Мінсільгосппроду — це просто сміх і гріх! Тож що важливіше для Мінсільгосппроду — збільшення сільгосппродукції і вдосконалення ведення сільського господарства різними формами господарювання чи розпоряджатися землею? Думаю, що важливіше перше, а розпоряджатися землею має держава. Протягом усіх років Мінсільгосп розпоряджався землею сільгосппідприємств, з'єднував їх, роз'єднував і не вимагав жодних державних актів: забруднювалася земля, збільшувалися посівні площі з метою досягнення високих урожаїв, зростала й так велика розораність, що й призвело до посилення зростання водної та вітрової ерозії, бо контроль за використанням земель здійснював теж Мінсільгосп.

Прагнення якомога скоріше одержати держакт, про що галасують аграрники, ще раз свідчить про небажання надати землю тим, хто хоче її сам обробляти. А скільки сліз пролили селяни через сваволю окремих керівників господарств Мінсільгоспу щодо вилучення землі й порушення меж присадибних ділянок!

Лише тепер здійснилися мрії селян — вони отримали землю. Та не встигли отямитись, як знову закликають повернутися до старого. Поверненню не бути, і про це потрібно сказати однозначно тим, хто цього прагне.

Немає якісної оцінки земель усіх землекористувачів, є тільки на землі сільськогосподарських підприємств, але ці матеріали використати неможливо. Тому і плату за землю визначають за середніми ставками, хоча в кожного землекористувача землі різної якості, а податки однакові.

Минуло 17 років, як впроваджено земельний кадастр. І кошти виділяли Мінсільгоспу. То чому ж немає цих матеріалів? Хто заважав? Усе це тому, що невигідно було показати реальну картину свого господарювання на землі.

Проекти землевпорядкування сільгосппідприємств розробляли невчасно, з порушенням строків, великою кількістю зайвого, а по їх завершенні не освоювали, сівозміни не дотримувалися через зміну структури посівних площ тощо. Якість робіт низька, на це не раз звертали увагу фахівці інституту «Укрземпроект».

Причиною було те, що всі роботи фінансувала держава, а інструкції творив інститут сам для себе. Тож і допрацювалися, що немає ні в господарства, ні в районі високоякісного планово-картографічного матеріалу — як на землі сільгосппризначення, так і на землі населених пунктів.

Нині єдина організація, яка працює над виконанням усіх землевпорядних робіт в Україні, — це Інститут землеустрою.

Хто заважає аграрникам замовляти в інституті роботи щодо видання державних актів? Ніхто. Це лише розмови!

Можливо, треба було б спитати з інституту і його підрозділів, чому не забезпечують своєчасне виконання замовлень? Якщо виробничий інститут «Укрземпроект» змінив вивіску на Інститут землеустрою, кинув виробництво і пішов у науку, то було б доцільніше його виробничі структурні підрозділи в областях підпорядкувати Держкомзему.

Земельна реформа розпочалася з подання інституту «Укрземпроект», то в чім причина? Чого варті тоді народному господарству дисертації, які захищали і продовжують захищати в інституті? В науці землевпорядкування за 70 років майже нічого не змінилося, крім купи дисертацій. А що дає ця макулатура?

Щодо інвентаризації земель, то її проводили згідно з інструкцією інституту «Укрземпроект» (нині — Інститут землеустрою) і силами його виробничих підрозділів. На якість робіт у районах вказували, але ніхто не звертав уваги, і роботи тривали. А з'ясувалося, що тепер ті матеріали просто не потрібні. У той же час цю роботу потрібно було б провести глибше на матеріалах з якісною геодезичною основою, що дало б можливість використовувати їх у подальшому. А інакше — це марно витрачені час і кошти.

Нині інститут формує території місцевих Рад та встановлює межі населених пунктів. І знову ж таки межі сіл не встановлюють і не координують, що не дає змоги продовжити роботи з видання державних актів громадянам. Інститут землеустрою і його підрозділи намагаються виконувати роботи, які їм вигідні, а не пріоритетні. Такий підхід вигідний лише інститутові, але не загальній справі.

Планово-картографічний матеріал готують неякісно і до районів передають не всі потрібні матеріали для подальшої роботи. Розцінки на роботи з видання державних актів дуже високі. Замовники, особливо окремі особи, відмовляються, бо виготовлення такого акта на земельну ділянку площею до 0,06 га київським відділенням Інституту землеустрою коштує понад 400 тис. крб.

Якщо наші вчені зайшли у безвихідь з програмою земельної реформи, то було б доцільніше орієнтуватися на програму Столипіна. Мабуть, ефект був би багато кращий. До речі, цікаво усім прочитати цю програму.

Що ж до державних коштів, що їх виділяють на проведення землевпорядних робіт, то їх потрібно переглянути. На мою думку, їх треба надавати під державні програми, що потребують термінового здійснення захисту земель від ерозії, інших природоохоронних заходів, освоєння нових площ тощо. А такі роботи, як проекти роздержавлення, видання держактів, проекти внутрігосподарського землевпорядкування, що не потребують складних технічних рішень, треба проводити лише коштами власників та землекористувачів. Адже з приходом нового керівника чи спеціаліста господарства проекти змінюються в ліпший чи в гірший бік (більшість — у гірший), а розраховується держава.

Питання щодо системи і порядку вилучення та надання земель висвітлено в Земельному кодексі України, але біда в тому, що цей закон творили чиновники в кабінетах, і ніхто не хотів порадитися із селянами. За комуністичного режиму земля була неоціненним всенародним багатством, а тому розпоряджалися нею всі — від малого до великого чиновника. Цієї системи ніхто ще не зруйнував, а нової не збудував.

Держкомзем не має в своєму підпорядкуванні ні виробничих підрозділів, ні навчальних закладів. Немає єдиної структури земельної служби згори донизу. Незабезпеченість кадрами на місцях. Немає державної програми або концепції земельної реформи і ряду інших вкрай потрібних земельних законопроектів, а це лише на руку тим, хто не хоче віддати владу на землю.

На мою думку, окремі керівники, одержавши землю, ведуть спільний обробіток коштом держави або колективу, а прибуток кладуть більше до власної кишені.

Служба Держкомзему обмежена в своїх правах, але ця служба конче потрібна для єдиного управління землею, створення різних форм господарювання на землі. Її потрібно розвивати, зміцнювати, а вже тоді з неї питати, якщо ми бажаємо мати демократичну державу.

Андрій СВЕРДЛЮК,
начальник відділу земельних ресурсів Вишгородського району Київської області.

З пошти

Несправність двигуна — перевитрата пального

Коли заходить мова про нестачу пального в колгоспах, згадую не раз бачену картину: перед пивними, конторами, магазинами стоять машини, трактори з невимкненими двигунами. Це не що інше, як безгосподарність. А чи перевіряють на справність перед виїздом двигуни і баки, чи забезпечені вони пробками і фільтрами для пального, щоб можна було за потреби вимкнути мотор?

К. ПОПСУЄНКО.

Львів.

А власні машини їздять...

Кажуть, в Україні бракує пального. Але ж для власних машин бензин усі знаходять, а вивезти буряки з поля, привезти хліб у село чи відправити рейсовий автобус до віддаленого населеного пункту — пального немає. Чому? І чому комерційні структури продають його за шаленими цінами, напихаючи грішми свої кишені? Хто тут недодумав, недопрацював?

А. ОДНОРОГ.

Широке
Василівського району
Запорізької області.

Продиктовано в номер

На тобі, Боже, що всім ... гоже

Постановою Кабінету Міністрів України до власності Республіки Крим передано значну кількість майна, яке перебуває у загальнодержавній власності. Цілком текст цієї постанови, що містить перелік переданих об'єктів промисловості, сільського і житлово-комунального господарства, торгівлі, охорони здоров'я тощо, буде надруковано в пресі.

Торги з купівлі-продажу російського рубля

На Кримській міжбанківській валютній біржі відбулися торги з купівлі-продажу російського рубля. Як повідомив нашому кореспондентові керуючий біржею Віктор Моргун, попередній попит становив 939 млн рублів, попередня пропозиція — 484 млн, попередній курс — 20,32 карбованця за 1 рубль.

Обсяг торгів становив 495 млн. російських рублів за курсом 22,2 українського карбованця за 1 рубль. У торгах взяли участь 14 банків.

Кримська міжбанківська валютна біржа працює на півострові з 29 липня цього року. Проведено 6 торгів з купівлі-продажу рубля. Поки що Кримська валютна біржа єдина в Україні. Як вважають фахівці, Сімферополь нині взяв на себе функції фінансового центру України.

Не допустити в Криму диктатури

«З'явилася реальна небезпека самому існуванню Республіки Крим», — сказано в заяві Союзу на підтримку Республіки Крим — «партії Алтера». Президія СПРК пропонує політичним силам, які представляють блок «Росія» припинити відстоювання своїх вузькопартійних амбіцій, перейти до конструктивного співробітництва з Президентом і ВР України, а також інших держав СНД. Законодавчій та виконавчій владі кримської автономії рекомендовано припинити взаємні звинувачення і зайнятися плодотворною роботою або чесно визнати свою безпорадність та заявити про відставку. Пропоновано ще раз повернутися до пропозиції СПРК про формування уряду народної довіри. У заяві особливий наголос зроблено на потребі розглянути ВР Криму питання про ставлення Ю. Мєшкова до виконання ним обов'язків президента.

Космос допоможе морям

5 вересня у селі Курортному, поблизу міста Феодосії (Республіка Крим), в пансіонаті «Кримське примор'я» розпочала роботу міжнародна позаурядова науково-практична конференція «Екологія і космос. Шляхи розв'язання соціально-економічних проблем Азово-Чорноморського регіону». На конференцію прибули визначні вчені, спеціалісти із багатьох країн світу. Конференція триватиме до кінця тижня.

Ховали Україну й рік тому...

У неділю, 4 вересня, в Сімферополі на майдані біля ВР Криму було проведено антиукраїнську акцію. Щоправда, в ній взяли участь лише близько тридцяти осіб, котрі, власне кажучи, «мітингують» тут щодня. Були виставлені плакати: «Мать-Россия, мы с тобой!», «Севастополь—Крым—Россия», «Требуем снять мораторий на референдум!» Акцію іменовано «мітингом-поминками незалежності України в Криму». Її організував член «Русского общества Крыма» Олександр Канаф'єв. На майдані було встановлено «осиновый кол» (так на ньому написано) з гербом України — тризубом, котрий було обмотано колючим дротом. І написом: «Здесь покоится прах незалежности Украины в Крыму».

Працівники міліції і правоохоронних органів споглядали на це несанкціоноване дійство, але жодних заходів не вживали. Так, до речі, було рік тому, коли голова «Русского общества Крыма» Анатолій Лось також організував акцію «поховання незалежності України». Суд оштрафував А. Лося на 60 тисяч карбованців.

Кінотеатр заговорив українською

Міф про некасовість українських кінострічок давно розвіяв директор кінотеатру «Чернівці» Василь Кузьмін. На екранах цього закладу постійно з'являються нові чи старі картини, в яких герої спілкуються українською мовою. І це не загрожує порожнім кінозалом. Навпаки, україномовні кінострічки демонструються з аншлагом.

Загальновідомо, що добра господиня — це та, яка вміє не лише смачно готувати, а й гарно подавати. У такий спосіб намагається працювати й Василь Кузьмін.

Перед тим, як випускати на екран українську кінострічку, він старанно рекламує її. Але цього в наші дні замало — глядача треба зацікавити. Якщо, приміром, відбувається прем'єра фільму, то на зустріч із глядачами обов'язково запрошують творців кінокартини. Коли ж демонструється стара стрічка, коментар до неї робить кінокритик, письменник чи драматург. Перед початком сеансу тут проводять кіновікторини на краще знання історії українського кінематографа. Переможцям вручають пам'ятні призи, подарунки.

Увесь цей організаційний тягар бере на себе художня рада кіноклубу «Співрозмовник», що діє при кінотеатрі. До неї входять викладачі Чернівецького держуніверситету, актори драмтеатру, мистецтвознавці.

Ось лише короткий перелік кінострічок, прем'єрний показ яких відбувся в кінотеатрі «Чернівці» минулого року, — це «Крутіж», «Вишневі ночі», «Кайдашева сім'я», «Енеїда», «Коли ми вмирали, нам дзвони не грали». Усі вони демонструвалися у переповненому залі.

П'ять вечорів підряд тривала, приміром, прем'єра фільму «Крутіж». І весь цей час із глядачами зустрічалися творці кінострічки. Публіка дарувала їм квіти, свою приязнь, дяку за цікавий твір.

Таку популярність у цьому кінотеатрі продовжують мати кінострічки незабутнього Івана Миколайчука, уродженця Буковини. Десятки разів ішов тут фільм «Білий птах з чорною ознакою», і не було випадку, щоб у залі порожніли місця. А оце у вересні Василь Кузьмін знову запланував ретроспективний показ цього шедевра.

— Підростає молоде покоління, — каже з цього приводу директор, — тож мусимо донести до нього кращі надбання українських кінематографістів. «Білий птах» неодмінно заворожить юну душу, наверне її до нашого кіно.

Нещодавно Василь Кузьмін привіз із київського кіноярмарку кілька нових кінострічок, цього разу хронікально-документальних. Для Буковини вони цікаві тим, що в них ідеться про історичні події, пов'язані з нашим краєм, про людей, які залишили слід на цій землі. Саме такими, вважає директор, є фільми «Звитяга Хотина» та «Голгофа Володимира Винниченка».

Зараз кінотеатр готується до ретроспективного показу фільмів Олександра Довженка. Це — данина пам'яті великому митцю напередодні 100-річчя з дня його народження.

А наприкінці вересня у кінотеатрі передбачається чергова прем'єра. На суд глядачів винесуть свою нову роботу київські кінематографісти, творці кінострічки «Жозефіна і мишачий народ». До речі, вона знімалася у Чернівцях. Потім свій новий фільм «Притча» привезе на Буковину режисер Василь Ілляшенко.

І наостанку напрошується таке запитання: хто ж ця людина, що так багато робить для пропаганди українського кіно в Чернівцях? Мабуть, не позбавлена патріотичних почуттів до рідної землі, пристрасно залюблена в неї? Саме так. І не було б нічого дивного в цьому, якби не така деталь. Василь Кузьмін — росіянин, відставний офіцер. Буковинський край став для нього рідним. І тому він носить у своєму серці тверде переконання — землю, що виростила тебе, дала тобі крила для злету, не можна називати мачухою.

Василь БАБУХ.

Чернівці.

ДОНБАС СТАВИТЬ НА ГАЗ

У цьому я нещодавно переконався на презентації першої у Європі (а можливо, й у світі, як стверджують її «батьки») свердловини, звідки метан видобувають не лише для того, щоб підігрівати наш пісний сьогодні борщ, а й розкручувати заіржавілі колеса вітчизняної економіки.

Метан — ворог номер один шахтарів. Кращий спосіб позбавитися його — видати на-гора, перш ніж розробляти вугільний пласт. Так і сталося під час буровідувальних робіт на полі майбутньої шахти «Південнодонбаська» № 12, що на межі Мар'їнського і Новоселківського районів області. Тут виявили чималі запаси метану: понад чверть мільярда кубометрів! Тож і вирішили спеціалісти виробничого об'єднання «Донецьквугілля» разом із науковцями ПівденНДІдніпрогазу та машинобудівниками Сумського заводу імені Фрунзе пробурити в степу свердловину і збудувати поруч із нею газозаправочну станцію на 200 автомобілів на добу.

Вирішили здійснити задум в короткі строки. Сьогодні з-понад кілометрової глибини метан іде під таким тиском, що становить 72 атмосфери на поверхні. Тут його стискають до 250-ти атмосфер, очищають, вилучають вологу, і газ готовий до використання. Потужність станції — 10 тисяч кубометрів, що дає змогу ВО «Донецьквугілля» щодоби заощаджувати 10 з 30 тонн бензину.

З уведенням до ладу першої метанозаправочної станції в області покладають чималі надії на подальший розвиток паливовидобувного регіону.

— Якщо раніше, — каже генеральний директор ВО «Донецьквугілля» Валентин Ілліценко, — Донбас означав перш за все вугілля, то зараз ми певні: потрібно добувати не лише «чорне золото», а й метан із підземних пластів та вуглеводневих прошарків. Це конче перспективна справа: за попередніми оцінками спеціалістів, запаси метану в регіоні складають від одного до чотирьох трильйонів кубометрів! Ще й дасть можливість посилити безпеку праці гірників і зменшити навантаження на екологію регіону.

Юрій ДОЦЕНКО.

Донецька область.

В Одесі зустрілися Губа з Вагнером

Одеса — столиця монологів. Батьківщина Б.Бурди, Жванецького та ізраїльської команди веселих і кмітливих. Віднедавна Одеса стала ще й столицею діалогів. Там відбувся Міжнародний діалог-симпозіум сучасної музики — явище в музичному й науковому житті України незвичне й певною мірою унікальне. Організаторами діалогу виступили Спілки композиторів України та Австрії, рідний Мінкульт, Австрійська музична рада та Посольство Австрії в Україні.

Українську сторону гарно вразила комплексна подача інформації — наукові доповіді, музичні ілюстрації в магнітному записі й живі концерти. Австрійські й українські вчені обмінялися думками одне з одним і з композиторами — В.Губою, І.Голубовим, І.Томльоновою, Г.Успенським (Україна) та Ю.Гартцелем, Е.Фрайтагом, Р.Стааром, В.Вагнером, З.Висоцьким (Австрія). Твори українських композиторів — від В.Сильвестрова до О.Ківи — відкрили здивованим гостям незвіданий світ нашої сучасної музики. Три чверті творів австрійців теж фігурували в програмах з позначкою UEA — перше виконання в Україні.

Компанію доповнив букет виконавців, серед яких були ансамбль солістів України «Київська камерата», Ніна Матвієнко, «Вінер колаж» з відомою співачкою Донною Робін та феноменальним валторністом Єремі Деєм й інші.

Богдан ЛЕТНЯНСЬКИЙ.

Проблема

Стара пісня про... тару

Щодня з далеких і близьких районів до Києва вирушають сотні вантажівок з продуктами харчування. Сідає дорожня пилюка на мішки з білосніжним борошном і золотистою гречкою, бовтається олія в проіржавілих бочках і каністрах з-під бензину, хмари синьозелених мух снують над копченостями та м'ясними продуктами. І ось — фініш. На прибазарних вулицях і провулках запилені мішки скидають на брудний асфальт, зальотні мухи знайомляться з місцевими.

Мимоволі постає запитання: «Невже ми не можемо упакувати власну першосортну продукцію бодай на рівні слабкорозвинених країн?»

Виявляється, можемо. В цьому напрямку працюють інститути УкрНДІпластмаш, ВНДІхімпроект та ін., є й вільні потужності підприємств. Нарешті, в Києві корпорація «ЛАСМА-технологія» здатна найближчим часом розробити й виготовити будь-яке обладнання для виробництва полімерної тари.

А чого ж немає? Немає досі державної програми розвитку в Україні виробництва тари і упаковки, яка об'єднає і скоординує зусилля фахівців, котрі працюють у цій сфері. І немає, на жаль, центрів, де можна було б вільно упакувати товар, що надходить на ринок.

Правда, ходять наполегливі чутки, що проект такої програми вже є, що його давно узгоджено кількома міністерствами та відомствами і він «вилежується» в Кабінеті міністрів...

Проблемі цій — не один рік. Невже не дочекаємося її розв'язання?

Юрій ПОЛЬОВИЙ.
Фото Юрія ШКОДИ.

«Спадщина»? Ще й українська? Опломбовано!..

Без будь-якого попередження чи пояснення представник пожежної охорони опломбував приміщення редакції горлівської, що на Донеччині, газети «Спадщина». Під загрозою випуск єдиного в місті українського видання. Журналісти працюють у коридорах.

РУХ—ПРЕС.

50 «забійних» доларів

За інформацією, яку кореспондент агентства одержав від представника виконкому Незалежної профспілки гірників Донбасу Миколи Волинка, у липні з шахт Донецька звільнилося близько 2000 провідних робітників зафбою через низьку заробітну плату. Вибійники, прохідники, кріпильники одержують у середньому 2,5 млн. крб. на місяць (близько 50 доларів США).

ПОДІЯ-ІПРИНДА.

Дочки-матері

У Запорізькому пологовому будинку № 8 прийняли пологи у двох... тринадцятирічних дівчаток. Пройшли вони нормально, тільки згодом одна з породіль відмовилася від дитини. Її віддано до притулку. Минулого року на Запоріжжі стали мамами 15 тринадцятирічних дівчаток

АВСТРІЯ ПІЗНАЄ СУСІДІВ

Діловим людям на замітку

Торгове представництво Австрії справило новосілля в чудовому старовинному будинку в центрі Києва — по вулиці Володимирській, 48а. Подія важлива, бо перерізати стрічку приїхав з Відня президент Палати економіки Австрії пан Леопольд Мадертанер. А з ним помічник президента і керівник управління зовнішньоекономічних зв'язків Палати Вальтер Корен та Егон Вінклер, австрійські журналісти, представники фірм, які успішно працюють у Києві, — DECOMETAL, KARSCH AG, F.J.ELSNER & Co, Dt.KARL J.PISEC, BLUMENHAUS SADTLER, VOEST-ALPINE TECHNOLOGIE AG.

На новосілля завітали Надзвичайний і Повноважний Посол Австрії в Україні Георг Вайс, перший заступник голови Київради Володимир Олійник, представники ділових кіл столиці України.

Київське представництво Палати економіки Австрії вже 86-е її представництво в різних країнах світу. І хоч нелегко буває підприємцям знаходити свій бізнес в Україні, бо дається взнаки перехідний період від планової до ринкової економіки, однак усі вони бачать перспективу в співробітництві.

Про це говорили і президент Палати Леопольд Мадертанер і торговий аташе посольства Австрії в Україні Рудольф Талер. Створення спільних підприємств, досить успішний розвиток торгівлі між обома країнами — переконливе свідчення тому. Активізації цього співробітництва сприяє і торгове представництво Австрії в Україні.

Валентина ПИСАНСЬКА.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

МІЛЬЙОНИ, ЯКИХ НЕ БУЛО

Отакої!

Недавно в деяких газетах з'явилося сенсаційне повідомлення: у лютому керівники Донецької обласної держадміністрації і директор Донецького філіалу Укрінбанку в цьому місті підписали угоду з німецькою фірмою «TAMCO CONSULTING» про надання їй акредитивів на 850 мільйонів доларів. Фірма, нібито з великої любові до України, зобов'язалася вкласти всю суму до західноєвропейського банку першого класу, щоб одержані відсотки спрямувати на розвиток Донецького регіону.

Одержавши в Донецькому філіалі Укрінбанку 34 безвідзивні акредитиви вартістю 25 мільйонів доларів кожний, представник фірми вивіз їх за кордон і нібито передав третім особам.

У цьому зв'язку прокуратура Донецької області порушила кримінальну справу.

Справді біда. Гроші таки чималі. Навіть екс-президент у всіх своїх зарубіжних візитах стільки не назбирав. Та все ж приємно: Укрінбанк лише за кілька років 800 разів мільйонером став. А певно й більше, бо ж не останні гроші з кишені витрусив.

Та щось у цій арифметиці бентежило. Зателефонувала до Національного банку України, щоб з'ясувати факт.

— Ні, — подивувалися моїй некомпетентності спеціалісти. — — Сукупний статутний фонд усіх комерційних банків України становить 120 мільйонів доларів...

Тоді я зустрілася із членом правління Укрінбанку Олександром Новиковим.

— Ви справді спроможні сплатити за акредитивами 850 мільйонів доларів? І що то за історія з «TAMCO CONSULTING»?

— Сума балансів нашого банку становить близько 100 мільйонів доларів, тож про таку фантастичну суму ми поки що можемо лише мріяти.

А от історія проста: директор, нині вже колишній, нашого Донецького філіалу разом з представником облдержадміністрації (останнє взагалі дивовижний факт) без дозволу уряду, Національного банку і правління Укрінбанку підписали угоду з німецькою фірмою. Скажу, що обидва не мали на те юридичного права.

А коли так, то ті 34 «акредитиви» є неплатоспроможні, не можуть бути прийняті й розміщені в жодному із західних банків. Зрозуміло, що по них не можна отримати гроші або відкрити кредитну лінію без підтвердження та згоди на те Укрінбанку. Тобто донецькі «акредитиви» не є цінними паперами, а за кордон німецька фірма вивезла не що інше, як добротний папір вартістю 50 тисяч карбованців.

Додам, що коли б правоохоронні органи, які порушили кримінальну справу, зробили аудиторську експертну оцінку, то «сенсація» лопнула б, як мильна бульбашка.

...А все ж таки жаль, що Укрінбанк ще не нажив таких грошей...

Валентина ПОЛІЩУК.

НЕ ХОВАЙТЕ ДОЛАРИ В ТУШОНКУ. ВСЕ ОДНО ЗНАЙДУТЬ

Митниці України

Рава-Руська митниця за віком — «немовля». Її було засновано в липні 1992 року. Та вже має досвід, що може стати в пригоді старшим побратимам по службі. Незабаром вийде друком перша книжка із запланованої серії «Бібліотечки митника», а саме — «Довідник інспектора митниці». Рава-руські митники вирішили заповнити прогалину, не чекаючи поки батько-Київ зробить це і надішле цінні вказівки. Отож, спираючись на власний досвід і нормативні документи, начальник митниці Зеновій Буричко та інші фахівці розробили план «Бібліотечки» й приступили до роботи. За задумом «Бібліотечка» має охопити проблеми митної служби: від методичних рекомендацій, нормативних актів до особистої етики працівника митниці, пошуку рішень за нестандартних ситуацій.

Митниця, що на трасі Львів—Варшава, спинаючись на ноги, по суті, віддзеркалює в той чи інший спосіб державотворчі процеси в Україні, і це надзавдання було й залишається головним. Очі найближчого стратегічного сусіда — Польщі — це очі Європи. А що ж віддзеркалюється в очах Європи під час найпершої зустрічі на українській землі?

Ідеальна чистота, порядок. Про це, здавалося б, і казати не варто. Це норма. Так, але пригадайте, що Рава-Руська митниця народжувалася в той час, коли українські та польські засоби масової інформації дуже багато писали про кілометрові черги й антисанітарні умови на Мостиській митниці, про численні «НП» і трагічні конфлікти на кордоні. Уже через три місяці Рава-Руська митниця значною мірою зняла напруженість, менш аніж через рік стала міжнародним пунктом пропуску.

З одного боку, праця митника — не мед, бо напружена й малооплачувана. А з другого, «меду» можна за бажання назбирати. За таких умов зберігати честь мундира непросто, та камінець доброї репутації було закладено з перших днів, і нині на ньому тримається вся споруда.

У роботі митників рутини значно більше, аніж пригод, але так уже повелося, що з книг, публікацій і фільмів ми уявляємо цю службу як нескінченний «поєдинок» із контрабандистами, як пошук скарбів. Та перш аніж я випитала про знайдені скарби у начальника митниці, Зеновій Олексійович розповів мені про найголовнішу «скарбницю»:

— Митниця нагадує велику школу, де всі постійно вчаться — від керівництва до рядових працівників. Постійно зустрічаємося й обмінюємося інформацією з працівниками Перемишльської митниці. У жовтні відбудуться практичні заняття: три дні польські колеги перебуватимуть у нас, три дні — ми в них. Вивчаємо польську і англійську мови, згодом візьмемося й за німецьку. Найближчим часом цикл лекцій прочитають львівські історики й мистецтвознавці, бо нині дуже актуальна система контролю за вивезенням з України мистецьких цінностей. Розпочинаємо спільно з польською стороною будівництво очисних споруд на переході. Проект виконуватиме фірма із Щецина, а фінансуватимуть українські спонсори. Своїми силами збудували шість котеджів для сімей митників.

Професіоналізм митника — то комплекс універсальних знань і навичок. Двом нашим працівницям стали в пригоді й господарські навички. Інспектор Едіта Пелех знайшла тисячу доларів у тушонці — звернула увагу на те, що банку було закрито неправильно. Так само неправильно було запечатано курку з доларовим «яєчком» всередині. Нещодавно ми передали 15 ікон XVII—XVIII ст. Крехівському монастирю, одну — Львівській картинній галереї. У травні затримали 24 тонни бронзи. За документами начебто з Москви, а насправді — з одного із сіл Жовківського району, куди вона потрапила (за попередніми даними) з одного із заводів. Митна служба, звісно, не може вберегти Україну від розкрадання, та робимо принаймні те, що в наших силах, хоча й не маємо технічних засобів для пошуку металів, наркотиків...

День митника у Рава-Руській відзначало все місто. З концертами приїхали сюди Василь Зінкевич, Ігор Білозір. Брама в Європу, брама в Україну — привітна до всіх.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львівська область.

Коротко

Треба вміти й пакувати

Як повідомив комерційний відділ посольства Сполучених Штатів в Україні, з 3 по 6 листопада в місті Лос-Анджелесі — штат Каліфорнія — працюватиме виставка обладнання для переробки та пакування харчових продуктів. Вона — чи не найбільша експозиція в цій галузі.

У виставці візьмуть участь 450 компаній, запрошено десять тисяч відвідувачів з більш як 75 країн світу. З найсучаснішими технологіями США ознайомляться й члени офіційної делегації України.

Критикуєш уряд — шукай роботу

Змінено редактора популярної щоденної газети «Мадяр хірлоп» («Угорський вісник»). Ним став відомий журналіст Матяш Вінце, який недавно відмовився від поста керівника угорського радіо.

Його попередника Петера Немета звільнив з роботи власник видання Юрг Маркард. Мотивуючи своє рішення, швейцарський підприємець заявив: «Газета останнім часом надто агресивно нападала на владу. Справді демократично обраний уряд вимагає більшої поваги».

Микола ГОРВАТ.

Будапешт.

Продиктовано в номер

Чекають народи Росії й України

Результати російсько-українських переговорів обнадійливі. Нам вдалося зафіксувати факт високої готовності 17 угод, які можуть бути підписані в рамках зустрічі у верхах, — заявив у Києві журналістам після переговорів урядових делегацій України та Росії віце-прем'єр РФ О. Шохін.

Відзначаючи, що нині темп російсько-українських переговорів «дуже добрий», О. Шохін сказав: «До жовтня в нас буде велика ясність і чіткість з найгостріших проблем. Робиться все можливе, щоб під час зустрічі Президентів України й Росії лишилося тільки прийняти політичні рішення.

Широкомасштабний договір, що його передбачається підписати під час зустрічі двох Президентів, має супроводжуватися не тільки пакетом угод, а й відчуттям наших народів про те, що вдалося розв'язати ключові проблеми. Саме цього чекають народи Росії та України».

Торкаючись розбіжностей в україно-російських відносинах, О. Шохін зазначив, що вони насамперед стосуються заборгованості за газ, нафту й нафтопродукти, які поставляє Росія. «Ми чудово розуміємо, — сказав він, — що Україна, яка перебуває не в кращій економічній ситуації, не має змоги сплатити борги. Проте Росія не може безкінечно забезпечувати Україну безплатно. І все-таки, російська сторона шукає різні способи розв'язання цієї проблеми, які дали б змогу і Україні, і Росії дійти взаємної згоди і продовжувати поставки енергоносіїв».

О. Шохін повідомив, що сторони уточнили свої позиції щодо проблеми поділу Чорноморського флоту і вже через 10 днів у Москві відбудеться зустріч експертів. Він висловив упевненість, що зрушення в цьому питанні, безумовно, будуть.

З'ясувати, що належить до флоту...

У підходах до проблеми поділу Чорноморського флоту Україна і Росія знайшли принципові рішення, заявив міністр оборони України В. Шмаров по завершенні переговорів урядових делегацій України і Росії. За його словами, сторони дійшли висновку, що принципи поділу флоту мають бути «функціональні».

Як вважають учасники переговорів, Україні й Росії для розв'язання існуючої проблеми слід передусім враховувати те, що флот незалежно від політичних амбіцій має діяти відповідно до військових доктрин обох держав. При цьому насамперед країни мають урахувати, що належить самому флотові, а що — його інфраструктурі.

Китай стане ближчим

На запрошення Президента України Леоніда Кучми Україну 6–8 вересня в Україні з офіційним візитом перебуватиме Голова Китайської Народної Республіки Цзян Цземінь. У ході візиту відбудуться зустрічі Цзян Цеміня з Леонідом Кучмою, Головою Верховної Ради України Олександром Морозом, Прем'єр-міністром Віталієм Масолом. Планується також відвідання Інституту електрозварювання імені Є.О.Патона.

Очікується, що буде підписано ряд важливих українсько-китайських документів: угоди про співробітництво в галузі торговельного морського судноплавства, у військово-технічній галузі, охороні навколишнього середовища, поштового і електричного зв'язку, а також угоди між міністерствами закордонних справ у галузі інформації і між Міністерством внутрішніх справ України і Міністерством громадської безпеки КНР.

Під час візиту буде обговорено хід виконання вже діючих договорів і угод, а також перспективи розвитку договірно-правової бази двостороннього співробітництва.

Репліка

«Ще не вмерла Україна? — Нічево, ми подождьом...»

Дотепно? Та саме таким «дотепом» блиснули одесити у фіналі «КВН»

Вранці старий одеський єврей поспішає на базар.
— Як поживаєте? — зустрічає його сусід.
— Не дочекаєтесь! — відповідає старий єврей.
(Старий одеський анекдот).

Зустріч як зустріч. Все, як і завжди: заздалегідь заготовлені «експромти», організовані запитання із зали й не вельми дотепні відповіді. Така собі професіонально відрежисована імітація змагання веселих і кмітливих дівчат із Сибіру і хлопців з одеського Привозу! Щось вдаліше, щось не дуже — словом, гра і є гра. Як мовиться, чим би молодь не бавилася, аби не наркотиками.

І все б нічого. Навіть і те, що за «кавеенщиками» виходить, ніби в Одесі за всі її двісті літ існування, окрім Дюка Рішельє та Олександра Пушкіна, путніх людей навіть проїздом не бувало. До речі, оскільки змагання тривало з перемінним успіхом (правда, з незначною перевагою одеситів), то й головний приз дістався... Пушкіну. Пушкіну так Пушкіну, він не відмовився. І цей режисерський хід теж нікого не здивував, більше того — він навіть очікувався глядачами: «перемогла дружба».

Не так хвилює доля того призу, як сама атмосфера фінальної зустрічі. Вона була така, що Україною, на території якої дійство відбувалося, і не пахло. Ну, хіба що траплялося якесь окреме слово чи й вислів по-українськи чи, пак, «як у нас кажуть на Привозі». Тобто, які ж одеські «хохмочки» без суржику? Щоправда, згодом, аби не відставати від політичного моменту, кинули щось єхидненьке про поділ Чорноморського флоту і про вибори Президента: був Леонід Макарович — став Данилович — та й годі; мовляв, ото і всі пристрасті довкола. Та відчув автор (автори?) сценарію, що й роковини незалежності України обійти не випадає, треба «висвітлити». І висвітлив... своє шовіністичне нутро. Нічтоже сумняшеся одесити видали таке: «Ще не вмерла Україна? — Нічево, ми подождьом!»

Одесити явно підіграли останкінцям. Подібним цинічним вихваткам телебачення «Останкіно» вже втрачено лік. Годі тому вже дивуватися й обурюватися, давно пора вже за такі неподобства подавати до суду — по закону, бо й є за що: за образу національної гідності, за одверту шовіністично-провокаційну пропаганду тощо.

Цікаво знати й про те, в яку копієчку влітають нашій державній казні оті москальсько-одеситські брутальні «жарти», що стають чимдалі регулярнішими і нахабнішими. Виявляється, як нам повідомили в Держтелерадіокомпанії України, за можливість, яку охоче надає телекомпанія «Останкіно» українофобам усяких мастей відверто втручатися у внутрішні справи України (чого тільки варта заява видатного російського правозахисника пана Солженіцина в недавньому його виступі, що Вкраїна буцімто нездатна «переварити» загарбані в когось території, що біженцям з азіатських країн слід рушати в простору Україну!), з 6 червня ц.р. наша держава сплачує Росії в особі телекомпанії «Останкіно» по 15,5 мільярда карбованців щомісяця. Чи не забагато ми платимо нашим сусідам за можливість лити на нас бруд? І чи не компенсувати б нам ту суму — бодай частково — в законному, тобто в судовому, порядку, стягнувши з одеської команди «КВН»? Та й добре знаний ведучий програми «КВН» Олександр Маслюков, од якого ж теж, напевно, дещо залежить, принаймні міг належно прокоментувати безтактний «ляпсус», пригасивши антиукраїнський запал одеських жартунів.

Олег ОРАЧ
(Прес-центр «Просвіти»).

Культура

АРТИСТОВІ ПОТРІБЕН НАСАМПЕРЕД ГЛЯДАЧ

Саме про це забули в Міністерстві культури, ліквідовуючи Укрконцерт, який займався організацією гастролей

Ім'я Миколи Мозгового добре знане в артистичному світі нашої держави. І масовий глядач обізнаний з його творчістю. Як композитора, співака, а останнім часом — і організатора музичних фієст. Скажімо, таких, як перший Міжнародний конкурс молодих виконавців імені Володимира Івасюка в Чернівцях... Донедавна народний артист України Микола Мозговий працював в Укрконцерті, де завідував відділом міжнародних зв'язків. Власне, з проблем розпуску Укрконцерту і почалася наша розмова.

— Ось не стало Укрконцерту, який ліквідувало Мінкультури, — по суті зведені до мінімуму гастролі українських митців у межах нашої держави. Про зарубіжних виконавців і годі й говорити. А може, річ не у відсутності Укрконцерту, а в іншому: просто немає в достатній кількості грошей. Щоби, скажімо, художній колектив Закарпатської філармонії з'їздив на Донбас, а митці з шахтарського краю — в Ужгород або Мукачеве. Чи не так, пане Миколо?

— Певно, що без фінансів у нас нічого не вийде. Але... То помилка Мінкультури, що воно ліквідувало Укрконцерт. Ліквідувало структуру, добре організовану, з багаторічним досвідом... Отже, по суті, припинена гастрольно-концертна діяльність професіональних колективів у нашій державі. Наші діти перестали слухати твори Баха, Моцарта, Шопена, Лисенка... Немає гастрольно-концертного обміну навіть між сусідніми областями.

І річ не тільки в тому, що бракує коштів. Їх за бажання можна знайти. Суть в іншому: ніхто сьогодні гастрольним обміном у нашій державі серйозно не займається. Нікого це з наших культурних функціонерів не цікавить і нікому це не болить. Бо хто стукає — тому відчинять.

Ось торік у Чернівцях створили чудовий симфонічний оркестр. Але хто, скажіть, про нього знає, хто чув його виступи, крім буковинців? Та ніхто! Бо немає грошей для гастролей такого колективу. Хоча б до Києва чи в Одесу — я вже не кажу про Румунію чи Польщу. І від цього втрачають не тільки музичні «гурмани», але й усе наше суспільство.

— Припустимо, що Мінкультури відпускає Укрконцерт, як то кажуть, на всі чотири сторони. Мовляв, беріть, хлопці, кредити, шукайте спонсорів — і влаштовуйте гастролі популярних виконавців... Це реально для вас сьогодні?

— А скажіть, як можна було підняти руку на організацію, яка не просила жодних дотацій у держави, яка повністю на себе заробляла? Більше того, приносила прибуток. По суті, держава фінансувала тільки проведення державних свят та урядових концертів — але то ж нормальне явище, яке є в усьому цивілізованому світі. Інша річ, що Укрконцерт вимагав реорганізації відповідно до нинішніх умов. Очевидно, настав той час, коли до державного капіталу треба приплюсовувати і приватній. Бо люди, які готові підтримати українське пісенне мистецтво, безперечно, є. Ми в цьому пересвідчилися на власному досвіді, коли проводили музичні фестивалі на Буковині і в Криму.

— Отже, не стало Укрконцерту. А що натомість маємо?

— П'ять чи шість державних організацій чи концернів. І гроші для цього знайшлися. Як і на ліквідацію Укрконцерту, бо людям, звільненим з роботи, виплачені зарплати на кілька місяців наперед. Величезна кількість артистів, які в нас працювали, поповнила армію безробітних — де ви ще таке побачите?

Це не тільки антилюдський підхід, але й антидержавний стосовно нашої культури. І я досі не можу збагнути, кому першому в голову прийшла така абсурдна ідея. Я кілька разів розмовляв з цього приводу з тодішнім міністром культури паном Дзюбою і не міг уторопати, чому він зважився підписати наказ про ліквідацію Укрконцерту. Ну, якби ми стали банкрутом чи вели антидержавну політику — тоді зрозуміло, тоді немає питань. Якщо міністерству не подобалося наше керівництво, то поміняйте його. На молодших, енергійніших людей. Але прикро, що організацію, яку по суті знали в усьому мистецькому світі, кинули під колеса чиїхось амбіцій. І що далі? Закрити, ліквідувати — найлегше.

І від того постраждали не тільки глядачі, а й самі виконавці. Бо вони не мають перед ким, чи, точніше, не мають змоги сповідатися. І в даній ситуації творча особистість, особливо в пісенному жанрі, гине. Вона не може протриматися сама в собі, як, скажімо, без літнього вітру не запилиться жито.

— Воно й у пісні співається: «Без вітру не родить жито...»

— Отак і співак без слухача існувати не може.

— До речі, Укрконцерт зник з культурно-мистецького поля нашої держави без згоди самого колективу.

— Та нашою думкою ніхто і не цікавився.

— Але ви, як то кажуть, здалися без бою, не обстоювали своє право на подальше існування.

— А що ми могли вдіяти? Єдине: оскаржити це рішення через суд, але наш директор чомусь цього не зробив. Чи то йому вже набридла ця боротьба, чи на те були якісь інші причини — я не знаю.

Тепер знову все це зібрати докупи неможливо. І від цього насамперед втратила держава, бо Укрконцерт був тією організацією, через яку держава могла проводити (і проводила!) свою політику. Державницьку політику.

Ви подивіться, хто сьогодні виступає хоча б на київських сценах. Таке враження, що в нас іде нескінченна декада знайомства з творчістю московських колективів і виконавців. І хороших, і не зовсім. І все це робиться з дозволу нашого шановного Міністерства культури. Власне, без їхньої візи жоден зарубіжний виконавець не може виступити на сцені палацу культури «Україна».

А тим часом не бачимо (і не чуємо!) в Києві, на головній сцені нашої держави, цікавих виконавців з інших регіонів України. Окрім хіба тих, що потрапили на фестиваль «Пісенний вернісаж». Та потрапили туди, скажемо відверто, далеко не всі, хто того заслуговував.

— По суті, крім російських естрадних виконавців, ми не бачимо більше нікого в Києві. Невже неможливо організувати виступи популярних співаків з Польщі, Чехії, Фінляндії?..

— Можливо все. Але Мінкультури — то вчорашня організація. Скажіть, що міністерство зробило такого, що всім запам'яталося, протягом останніх року, півтора? Які воно влаштувало конкурси, які провело фестивалі? Так, є фестивалі «Червона рута», «Оберіг», «Боромля», «Тарас Бульба», є конкурс молодих виконавців імені Володимира Івасюка... Але це все тримається на окремих ентузіастах, які знаходять спонсорів, які роблять усе для того, щоби мистецьке життя в нашій державі не зів'яло дорешти.

Що стосується зарубіжних виконавців, то, я вважаю, треба було не закривати Укрконцерт з його зарубіжним відділом. Бо хто ж ті гастролі влаштовуватиме? Треба шукати гроші, брати позики, домовлятися... А коли нічого не робити — нічого й не буде.

«Московський» гастрольний варіант — найлегший. Знайшли для Киркорова десять мільйонів доларів, для Алли Пугачової — двадцять п'ять і запросили їх — скільки то з Москви їхати. До речі, глядач, навіть із середніми статками, на ці концерти не потрапив — ціни, як то кажуть, кусалися. Ні, я нічого не маю проти багатих людей — це нормальне явище в демократичному суспільстві. Але треба думати і про масового глядача: культура має бути доступною для кожного.

— Чи не може гастрольно-концертну нішу, яка виникла після розпуску Укрконцерту, бодай частково заповнити мистецький благодійний фонд імені Володимира Івасюка, до діяльності якого ви, пане Миколо, безпосередньо причетні?

— Може. І вже потроху це робить. Але ми опинилися в доволі пікантній ситуації. І ось чому. Приміщення, які орендує фонд, належать... Укрконцерту, якого вже не існує. До речі, Укрконцерт — один із співзасновників фонду. Отже, будь-якого дня нам можуть сказати, щоби ми звідси забиралися... А ми тут уже обладнали аудіостудію, телестудію, придбали дорогу імпортну апаратуру, бо треба ж молодим виконавцям — хоча б дипломантам творчого конкурсу імені Володимира Івасюка — десь робити фонограми чи відеокліпи.

Або таке. Задумали ми створити «Артистичну вітальню», куди можна було б періодично запрошувати для щирої, відвертої розмови як відомих митців, так і тих, хто тільки-но виходить на люди. Закупили (знову ж таки — за валюту) барну стойку, інше обладнання, почали робити ремонт, а нам кажуть: «Треба, щоб там залишилася їдальня, бо артистам ніде борщу поїсти». Але вони той борщ уже давно не їдять (принаймні, на роботі), візьмуть бутерброд з кавою або соком — і такий обід. То і в нашій вітальні-кафе завжди можна буде випити кави — ось тільки чи дадуть нам змогу реалізувати цю ідею?

— А як справи з конкурсом імені Володимира Івасюка? Є надія, що молоді виконавці невдовзі знову зберуться в Чернівцях?

— Обов'язково. Вже наприкінці цього року пройдуть регіональні відбіркові тури в чотирьох містах України, а найобдарованіші, найперспективніші молоді таланти зустрінуться у фіналі в травні наступного року в місті над Прутом. На землі, де народилася безсмертна Івасюкова «Червона рута».

Розмову вів Роман ВАТРИЧ.

На знімку: Микола Мозговий. Щойно закінчилася творча зустріч композитора і співака із шанувальниками його таланту.

Информация о выпуске облигаций частного предприятия «Сапфир»

1.1. Полное наименование предприятия — Частное предприятие «Сапфир».
1.2. Юридический и почтовый адрес: 335059, г. Севастополь, пр.Героев Сталинграда,64, ком.21.
1.3. Частное предприятие «Сапфир» зарегистрировано 2 ноября 1991 года, регистрационный номер ЧП-03/650.
1.4. Основной предмет деятельности — капитальное строительство жилых домов и объектов социальной сферы.
1.5. Уставный фонд предприятия на момент принятия решения о выпуске облигаций составляет — 198000000 крб. Сформирован за счет основных средств предприятия, включающих в себя автомобили, строительную технику, дерево и металлообрабатывающие станки, гаражи, ангары, торговые павильоны.
1.6. Численность служащих — 45 человек.
Директор предприятия — Свешников Игорь Анатольевич, образование высшее, производственный стаж — 20 лет, кандидат технических наук.
Главный бухгалтер — Зуикина Мария Степановна, образование среднее специальное, производственный стаж 28 лет.
2.1. Предприятие осуществляет строительство 152-квартирного жилого дома по ул.Карантинной,1, очередь (32 квартиры) сдана во II квартале 1994 года. На своей промбазе предприятие осуществляет строительство деревообрабатывающего цеха, гаража, бензозаправочной станции, административно-бытового корпуса и площадки для погрузо-разгрузочных работ, трех складов-ангаров. Общий объем незавершенного строительства составляет 3.980.394.000 крб.
2.2. Предприятие проводит изыскательские и проектно-конструкторские работы по застройке микрорайона по ул.Тульской общей площадью 18 га. Проект предусматривает строительство 5, 9, 16-этажных зданий с развитой социальной инфраструктурой. Затраты на техноэкономический расчет застройки микрорайона и изыскательские работы, выполненные в 1993г., составили 150 млн. крб.
2.3. Предприятие имеет автопарк, состоящий из 4 самосвалов МАЗ-5551, тягача с полуприцепом МАЗ-54329, грузовиков ГАЗ-5204, ГАЗ-3307, автокрана КАМАЗ КС-4572, двух микроавтобусов РАФ, легковых автомобилей ГАЗ-31029, ГАЗ-24, Москвич 2141 общей стоимостью 127.516.000 крб. Оборот от предоставления транспортных услуг населению составил за 1993 г. 17.064.000 крб., а организациям — 229.163.000 крб.
3.1. Цель использования финансовых ресурсов, привлеченных от эмиссии, — развитие жилищного строительства в г.Севастополе.
3.2. Планируемый объем эмиссии — 25000000000(двадцать пять миллиардов)крб. Облигации именные, процентные, свободно обращающиеся.
3.3. Права владельцев облигаций:
— свободные отчуждения (продажа, дарение и т.п.). Облигации другим лицам по договорной цене с регистрацией факта отчуждения у эмитента согласно индоссаменту или путем телеграфного извещения эмитента о новом владельце облигаций (сертификата);
— продажа облигаций по номинальной стоимости эмитенту в течение всего периода их обращения;
— получение 200 (двухсот) процентов годовых через 1 (один) год после начала открытой продажи облигаций во время их гашения с пересчетом доходов по облигациям за фактический срок их владения;
— участие в трех розыгрышах квартир, осуществленных за период обращения облигаций.
3.4. Количество облигаций в выпуске 25000 (двадцать пять тысяч) штук.
3.5. Номинальная стоимость одной облигации 1000000 (один миллион) крб.
3.6. Сумма эмиссии облигаций 25000000000 (двадцать пять миллиардов) крб.
3.7. Количество серий и порядковые номера облигаций —, серия 001, номера облигации с 00001 по 25000.
3.8. День начала и приостановления продажи облигаций:
место продажи — г.Севастополь, день начала продажи — через 30 (тридцать) дней после опубликования настоящей информации.
День приостановления продажи — 1 (один) год после дня начала продажи облигаций.
3.9. Привилегии собственников облигаций — участие в розыгрышах квартир.
3.10. Запланированный курс облигаций:
— в течение месяца, за два месяца до дня розыгрыша продажа по номинальной стоимости;
— в течение месяца, за один месяц до дня розыгрыша продажа по стоимости, превышающей номинальную на 10 (десять) процентов;
— в течение последнего месяца до дня розыгрыша продажа по стоимости, превышающей номинальную на 20 (двадцать)процентов;
— в течение трех месяцев до дня гашения продажа по номинальной стоимости.
3.11. Запланированные проценты по облигациям 200 (двести) процентов за год обращения.
3.12. Срок выплаты процентов через 1 (один) год с момента начала открытой продажи в течение 2 (двух) месяцев.
3.13. Выплата доходов по облигациям — по месту расположения эмитента —г. Севастополь, пр. Героев Сталинграда, 64, к.21.
3.14. По окончании срока выплаты доходов по облигациям, невостребованные суммы депонируются.
4.1. Настоящий выпуск облигаций является первым, ранее эмиссии не производились.
4.2. Факторы риска в деловой деятельности эмитента:
инфляция, нестабильность экономического законодательства, политическая нестабильность.

Информационное сообщение о выпуске акций акционерного общества открытого типа «Индустриальная финансовая группа»

1. Полное наименование: Индустриальная финансовая группа (далее ИФГ).
2. Основной целью создания АО ИФГ является развитие нефтегазовой промышленности Украины. Предмет деятельности — производство и реализация нефтегазового оборудования в Украине и за рубежом.
3. Ограничение срока деятельности не предусматривается.
4. Состав учредителей: СП «Фантал», г. Киев и Укрсоцбанк, г. Киев. Решение о создании АО ИФГ и выпуске ценных бумаг было принято 12 июня 1994 года на общем собрании учредителей.
5. Уставный фонд АО ИФГ составляет 372 (триста семьдесят два) млн. крб.
6. Основная цель выпуска акций — привлечение денежных средств для их вложения в развитие нефтегазовой промышленности Украины.
7. Первоначальная эмиссия предполагает выпуск акций на сумму 372 (триста семьдесят два) млн. крб.
8. Учредители выкупают акции на сумму 172 (сто семьдесят два) миллиона карбованцев, из них 120 (сто двадцать) млн. — СП «Фантал», 52 (пятьдесят два) млн. — Укрсоцбанк.
9. Номинальная стоимость одной акции — 100 (сто) тысяч крб. 3720 (три тысячи семьсот двадцать) акций — простые именные.
10. Место проведения подписки: Украина, 252110, г. Киев, ул. Клименко, 25.
11. Наименование банковского учреждения и номер временного расчетного счета, на который должны быть внесены начальные взносы: р/с 1467387 в Киевской городской дирекции Укрсоцбанка, МФО 322012.
12. Серии и порядковые номера акций: серия ИФ и номера с 0001 по 3720.
13. Сроки подписки — с 17 сентября 1994 года до 15 октября 1994 года.
14. Форма выпуска акций — безналичная. Подписка на акции осуществляется на основании договора, в котором определены все условия приобретения и оплаты акций.
15. Предыдущих выпусков акций не было.
16. Учредители имеют первоочередное право на приобретение акций и облигаций дополнительных выпусков. Каждая акция дает акционерам право на получение дивидендов и в случае ликвидации АО — на часть имущества пропорционально стоимости принадлежащих им акций.
17. Каждый акционер компании имеет право участвовать в собрании акционеров персонально или через уполномоченного представителя. Голосование на общем собрании проводится по принципу: одна акция — один голос.
18. Выплата дивидендов осуществляется поквартально по итогам работы АТ.

Інформація про випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Одесам'ясо»

1. Характеристика емітента

Фірмове найменування: відкрите акціонерне товариство «Одесам'ясо».
Адреса: 270013, м. Одеса, вул. Московська, 80-А.
АТ «Одесам'ясо» створене за спільним рішенням Фонду державного майна України та організації орендарів Одеського орендного виробничого об'єднання м'ясної промисловості 4 лютого 1993 року (протокол № 1) і зареєстроване рішенням виконкому Жовтневої районної Ради народних депутатів м. Одеси 11 лютого 1993 року за № 205.
Предмет діяльності АТ: розведення домашньої худоби та інших сільськогосподарських тварин, виробництво, переробка та перевірка якості, продаж, маркетинг, продаж м'яса та продуктів його переробки, інші торговельні операції, в тому числі розвиток мережі власних фірмових магазинів, імпорт та експорт м'яса та м'ясопродуктів, а також здійснення всіх необхідних видів господарської діяльності, які пов'язані з цілями АТ та сприяють їх досягненню.
Середньосписковa кількість працюючих у 1994 році — 4270 чоловік.
На момент прийняття рішення про емісію акцій АТ «Одесам'ясо» має зареєстрований і повністю сплачений статутний фонд у сумі 28 000 000 000 крб.

2. Опис ділової активності

Основні види продукції, що виробляє АТ у 1994 році:

Назва продукції	Кількість виробленої продукції (в тоннах)	Вартість продукції (в млн. крб.)	Питома вага
М'ясо, включаючи субпродукти	24 840	721 300	52,7%
Ковбасні вироби	11 417	429 600	31,4%
М'ясні консерви	1500	27 700	2,0%

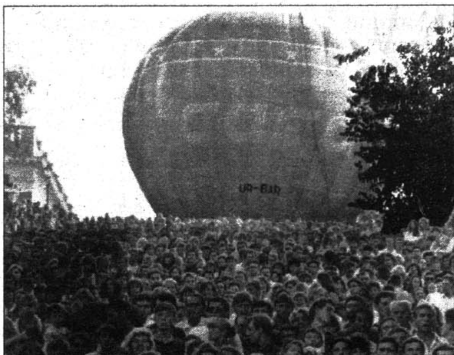
Фінансові результати діяльності підприємства за даними балансу на 1 липня 1994 року:
Прибутки: 51901 000 000 крб.
Кредиторська заборгованість 261500 000 000 крб.
Дебіторська заборгованість 94500 000 000 крб.

3. Дані про емісію цінних паперів АТ «Одесам'ясо»

Попередня (перша) емісія. **Першу емісію акцій проведено у 1993 році у зв'язку з приватизацією державної частки в орендному підприємстві «Одеське орендне виробниче об'єднання м'ясної промисловості». Було випущено 136000 акцій вартістю 5000 карбованців кожна. Ці раніше випущені прості іменні акції класу «А» (випущені на вартість майна організації орендарів) і класу «Б» (випущені на вартість державного майна) були розміщені серед колишніх членів організації орендарів, трудового колективу, пенсіонерів підприємства, а також серед сільськогосподарських товаровиробників — постачальників м'яса Одеської області. У зв'язку з проведеною індексацією статутного фонду АТ всі раніше випущені акції будуть проіндексовані в 35 разів і в період розміщення додатково випущених 24000 акцій будуть заміщені акціонерам, які їх придбали, акціями номінального вартістю 175000 крб. кожна.**
Друга емісія. **Загальними зборами акціонерів АТ 21 грудня 1993 року з метою збільшення статутного фонду на 4200 000 000 крб. прийнято рішення про другий випуск акцій у кількості 24 000 номінальною вартістю 175 000 кожна, в тому числі:**
— простих іменних класу «Б» — 9600 акцій, номінальною вартістю 175000 крб. кожна на загальну суму 1680 000 000 крб. для розміщення серед акціонерів — власників акцій першого випуску;
— простих іменних класу «Б» — 14400 акцій, номінальною вартістю 175000 крб. кожна на загальну суму 2520 000 000 крб., які будуть розміщені серед громадян України через вільну відкриту передплату.
Мета випуску акцій — залучення додаткових грошових коштів від акціонерів і населення на потреби подальшого розвитку АТ.
Емісія здійснюється однією серією за номерами: 190135536 — 19037536.
Форма акцій — безготівкова. Одна проста іменна акція дає право на один голос. На всю суму придбаних акцій акціонер одержує сертифікат, який засвідчує володіння акціями.

4. Організація розміщення акцій

Розміщення акцій, що випускаються, здійснюється за дорученням АТ «Одесам'ясо» одеською обласною конторою агропромислового банку «Україна» за адресою: м. Одеса, вул. Лазарева, 69, та його філіалами, які є у кожному районі Одеської області.
Початок передплати на акції — 9 жовтня 1994 року, закінчення — 30 листопада 1994 р.
Покупцем акцій може бути фізична або юридична особа.
Нарахування і виплата дивідендів проводиться після річного звіту правління і річних загальних зборів акціонерів за підсумками роботи АТ протягом фінансового року. Строк виплати — до 25 лютого року, що йде за звітним роком.

Збірним потрібна підтримка

і їхні гравці чекають вас на Республіканському стадіоні

Що й не кажіть, нинішній тиждень неабияк насичений спортивними заходами найвищого рівня. Найбільше поталанило, звісно, киянам, бо головні події відбуватимуться на аренах столиці.

У центрі уваги, зрозуміло, футбол. Сьогодні о 19.00 на полі Республіканського стадіону розпочнеться матч першості Європи серед молодіжних команд. Підопічні Володимира Мунтяна — футболісти збірної України — прийматимуть литовських однолітків. А наступного вечора в такий же час офіційний матч континентального чемпіонату зіграють уже національні збірні України та Литви.

Цікаво, що обидві команди прилітають до Києва сьогодні. Литовці з'являться в готелі «Спорт» перед обідом. Я розмовляв учора по телефону з оглядачем литовської газети «Республіка» Вітаутасом Саулісом. Його розповідь про литовську команду ви, можливо, читали в нашому суботньому числі. Так от, колега повідомив, що до України не приїдуть з різних причин досвідчені Мажейкіс та Балушнікас. А ще пан Сауліс поділився й такою інформацією, яка зацікавить багатьох. Минулої суботи перший відбірковий матч зіграли молодіжні збірні Естонії та Хорватії, які є нашими суперниками по підгрупі. Перемогли гості — хорватські футболісти — 2:1. Голи: Світс, 29 (1:0), Вугрінець, 39 (1:1), Гаспр, 75 (1:2).

Перемогу святкувала наступного дня і національна збірна Хорватії, яка виграла відбірковий матч європейського чемпіонату в естонців — 2:0. Голи: Шукер, 45 (0:1), Шукер, 75 (0:2).

Де розміститься збірна України? Олег Базилевич перед відльотом до Болгарії сказав мені, що його та підопічних обіцяв десь «сховати» Мунтян. Може, це буде база «Сокола» в Пущі-Водиці...

А ще Олег Базилевич, Володимир Мунтян та всі гравці наших збірних — молодіжної та національної — просили передати уболівальникам, що футболісти сподіваються на їхню підтримку і сьогодні, і завтра!

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Святкова Одеса.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

На аренах країни і світу

Футбол. Минулої суботи в Києві грали товариський матч ветеранів: «Динамо» (Київ, Україна) — «Спартак» (Москва, Росія) — 3:3. Голи забили: Бойко (два), Колотов — у господарів; Гаврилов (два), Мірзоян — у гостей.

Але прихильників футболу, зрозуміло, більше хвилює матч 14 вересня, який відбудеться в столиці України, на Республіканському стадіоні. У першому поєдинку в рамках турніру Ліги чемпіонів київське «Динамо» прийматиме московський «Спартак». Звичайно, нас цікавить будь-яка інформація про суперника. В останньому турі російського чемпіонату спартаківці перемогли земляків з «Торпедо» — 1:0. Гол забив Никифоров.

Хокей. Кубок «Спартака». Москва. Фінал. Зірки Росії — «Спартак» (Москва) — 6:3.

Готується до старту в чемпіонаті Міжнаціональної хокейної ліги київський «Сокіл». Він приймав у товариських матчах мінський клуб «Тівалі» і в обох поступився — 2:3 і 0:2.

Баскетбол. Сьогодні в столичному Палаці спорту спортсмени «Київ-Баскет» у першому матчі Кубка Європи приймають клуб «Мустанг Джинс» (Нідерланди). Початок зустрічі о 18.30.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, , Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 380390.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311168.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».